

ΤΑΤΙΑΝΑ ΑΒΕΡΩΦ

ΕΓΚΛΗΜΑ ΣΤΟΝ
ΠΑΡΑΔΕΙΣΟ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

ΠΡΩΤΗ ΜΕΡΑ ΠΡΟΑΝΑΚΡΙΣΗΣ

17 Αυγούστου

Διαμένω μόνιμα στον Παράδεισο από τον περασμένο Νοέμβρη, εδώ και εννιά μήνες δηλαδή. Μάλιστα, είμαι η αγροτική γιατρός. Γιατί; Τι να σας πω; Μου άρεσε η ιδέα να υπηρετήσω σε ένα ακριτικό χωριό, μακριά απ' την τρέλα της πρωτεύουσας, καταλαβαίνετε... Διετίθετο και δωρεάν στέγη, έπαιξε ρόλο κι αυτό. Σ' άλλα μέρη ο αγροτικός γιατρός πρέπει να φροντίζει μόνος του για κατάλυμα. Μάλιστα. Ένα δωμάτιο με μπάνιο και κουζίνιτσα, στο πίσω μέρος της ταβέρνας του Μάκη. Ιδιοκτησία του δήμου είναι το οίκημα. Όταν πρωτόφτασα, με περίμεναν στην πλατεία οι Αρχές να μου παραδώσουν το κλειδί. Απίστευτη υποδοχή. Χιόνιζε κιόλας, κάτι τεράστιες νιφάδες που δεν είχα ξαναδεί. Τρελάθηκα. Πού είμαι, σκέφτηκα, στον Παράδεισο; (γέλια) Πώς είπατε; Φυσικά και γνώριζα το θύμα. Χίλιες ψυχές είμαστε όλες κι όλες, γνωριζόμαστε μεταξύ μας. Με είχε συμβουλευτεί κάμποσες φορές στο ιατρείο, υπέφερε από ημικρανίες. Του έγραφα φάρμακα, του έλεγα να μην κουράζεται, τίποτα το σπουδαίο. Αξιόλογος. Ήθελε να κάνει τη διαφορά στον τόπο του. Όλο το χωριό τον αγαπούσε. Όχι, δεν μπορώ να φανταστώ κανέναν που να ήθελε το κακό του, κανέναν. Είναι φοβερό... (παύση, η μάρτυς δείχνει αναστατωμένη).

Ο αστυνόμος Περικλής Γαλάνης άναψε μηχανικά ένα τσιγάρο και ξαναδιάβασε τις σημειώσεις του σκεπτικός. Απαγορευόταν φυσικά το κάπνισμα μέσα στο αστυνομικό τμήμα, αλλά το είχε ξεκαθαρίσει εξαρχής: Δικιά του η υπόθεση, δικοί του και οι κανονισμοί. Τόσο απλά. Η κατάσταση απαιτούσε έκτακτους χειρισμούς και δεν θα υπολόγιζε ούτε ωράρια ούτε διαδικασίες ή γραφειοκρατικές υπερβολές, παρά μόνο αν βοηθούσαν στην ταχύτερη διαλεύκανση και σύλληψη του δολοφόνου. Αυτή ήταν άλλωστε και η εντολή που είχε λάβει απ' τον αστυνομικό διευθυντή του νομού, που έσπευσε με το επιτελείο του μόλις ενημερώθηκε για το συμβάν. Μαζί επιθεώρησαν τον τόπο του εγκλήματος, ύστερα ο αρχηγός έκανε κάνα δυο δηλώσεις, εξήρε τον επαγγελματισμό των τοπικών αξιωματικών, παρότρυνε τους άντρες της Σήμανσης να συνεχίσουν την καλή δουλειά και αποχώρησε βιαστικός. Όχι όμως προτού αναθέσει την έρευνα στην προϊστάμενη αρχή, δηλαδή στη Διεύθυνση Ασφαλείας της έδρας του νομού, δηλαδή, τελικά, στην αφεντιά του!

«Ο αστυνόμος Γαλάνης της Ασφάλειας Ιωαννίνων θα παραμείνει στον Παράδεισο όσο χρειαστεί» είχε ανακοινώσει κοφτά ο αρχηγός στον τοπικό διοικητή – που άλλαξε δέκα χρώματα ο δυστυχής μπροστά στη συνειδητοποίηση πως ματαιωνόταν η μεγάλη του ευκαιρία να πρωταγωνιστήσει σε μια υπόθεση πιθανότατα πανελλήνιας εμβέλειας. «Η σοβαρότητα της υπόθεσης επιβάλλει την πλήρη κινητοποίηση των δυνάμεών μας» πρόσθεσε ο αρχηγός. «Η δε ταυτότητα του θύματος θα ξεσηκώσει ασφαλώς μεγάλη δημοσιότητα και θα περιπλέξει την ερευνητική διαδικασία.

Ο αστυνόμος Γαλάνης θα έχει την πλήρη ευθύνη. Θα λάβετε έγγραφη διαταγή μου εντός της ημέρας. Παρακαλώ να τον διευκολύνετε».

Αλλά δεν τον είχαν διευκολύνει φυσικά.

Ο Περικλής Γαλάνης τράβηξε άλλη μια ρουφηξιά απ' το τσιγάρο του και φύσηξε ψηλά τον καπνό. Ένα λεπτό σύννεφο νικοτίνης στάθηκε μετέωρο στη μέση του δωματίου, σαν κάποια αόρατη δύναμη να το εμπόδιζε να ανέβει ψηλότερα και να διαλυθεί. Άθελά του η σκέψη του πέταξε στην εχθρική αύρα του ντόπιου διοικητή – αόρατη ίσως στους πιο πολλούς, χάρη στο προσωπείο σεβασμού που φορούσε μπροστά στην όποια ανώτερή του εξουσία. Ο Γαλάνης όμως ήταν εκπαιδευμένος να συλλαμβάνει τα αόρατα και διάβαζε σαν ανοιχτό βιβλίο τον ανθυπαστυνόμο Ευστάθιο Κιτσούλη. Διοικητής εδώ και δεκαετίες στο Αστυνομικό Τμήμα Παραδείσου, ήταν ένας υπέρβαρος πενηντάρης, μαθημένος στους χαλαρούς ρυθμούς του χωριού και στην αδιαμφισβήτητη εξουσία που του πρόσφερε το αξίωμά του. Ο Γαλάνης δεν είχε καμιά αμφιβολία πως ο Κιτσούλης πολύ θα ήθελε να τον δει να τρώει τα μούτρα του, για να δικαιωθεί έστω και έμμεσα ο ίδιος. «Ο παλιός είναι αλλιώς» όπως δίδασκε με κάθε ευκαιρία τους υφιστάμενούς του στο τμήμα. «Πάνω απ' όλα η εμπειρία, τι να σου κάνουν τα βιβλία και οι θεωρίες;» Ήταν προφανές πως τον έβλεπε σαν απειλή – έναν ξενόφερτο νεαρό, που όσες μοντέρνες ιδέες κι αν είχε μελετήσει δεν θα μπορούσε ποτέ να καταλάβει τα ήθη και τα πάθη των κατοίκων μιας μικρής ευλογημένης κοινωνίας όπως ο Παράδεισος.

Δεν βαριέσαι, θα τη βγάλουμε την άκρη, αναστέναξε ο

«Ξενόφερτος νεαρός» Γαλάνης, σβήνοντας με ξαφνική αηδία το τσιγάρο του στο ξέχειλο τασάκι. Ώρα να πάψει ν' ασχολείται με τα ασήμαντα και να συγκεντρωθεί στη διαλεύκανση του φόνου. Έσκυψε πάλι στα χαρτιά του, αποφασισμένος να βρει αυτό που τον τριβέλιζε απ' το πρωί. Το είχε σύστημα να μαγνητοφωνεί όλες τις προκαταρκτικές συνεντεύξεις με όσους γνώριζαν το θύμα και μετά να τις παίζει ξανά και ξανά, απομαγνητοφωνώντας τα σημαντικότερα, υπογραμμίζοντας, σχολιάζοντας, σημειώνοντας στο περιθώριο αστερίσκους και ερωτηματικά. Κοπιαστική δουλειά, αλλά κόποις κτώνται οι εμπνεύσεις, ήταν το μότο του αστυνόμου Περικλή Γαλάνη. Ποτέ δεν ξέρεις πότε μια κουβέντα θα σου δημιουργήσει εκείνο το τσίγκλισμα ηλεκτρισμού, αυτή τη σχεδόν απτή εγρήγορση και πλημμύρα αδρεναλίνης – που μπορεί να μην καταλαβαίνεις το νόημά της εκείνη τη στιγμή, αλλά είναι σίγουρο σημάδι πως κάτι γίνεται εδώ πέρα, πως κάποιος νέος δρόμος σου ανοίγεται, κάτι που δεν το είχες σκεφτεί και που πρέπει να ερευνήσεις παραπέρα. Πες το ένστικτο. Ή εξάσκηση. Ή απλά ικανότητα να πιάνεις αυτά που για τον συνειδητό νου είναι ακόμη αόρατα. Ο ανθρώπινος εγκέφαλος κρύβει όλες τις απαντήσεις, πίστευε ακράδαντα ο Περικλής, φτάνει να ξέρεις πώς να τις ανασύρεις. Και τώρα έψαχνε, έψαχνε... τι; Τι τον είχε ενοχλήσει στη συνέντευξη αυτής της αγροτικής γιατρού; Ποια στιγμή ακριβώς είχε νιώσει εκείνο το γνώριμο τσίμπημα αδρεναλίνης; Τι είχε διακρίνει χωρίς να το συνειδητοποιεί πίσω απ' τα λόγια της ή τη γλώσσα του σώματός της; Του είχε πει ψέματα η μικρή. Ήταν σίγουρος. Κάτι του έκρυβε. Ίσως να ήταν σημαντικό, ίσως και όχι.

Πάντως δεν μπορούσε να το αφήσει έτσι. Έπρεπε να την ξαναφωνάξει, να μιλήσει με τους ντόπιους, να ερευνήσει το παρελθόν της. Δεν θα την άφηνε σε χλωρό κλαρί μέχρι να μάθει όλη την αλήθεια. Θα την έβρισκε την άκρη, ήταν αποφασισμένος.

Η Μαρία Λάζου έφυγε σαν κυνηγημένη απ' το αστυνομικό τμήμα και ανηφόρισε βιαστικά το απότομο καλντερίμι που οδηγούσε στην πλατεία. Να φτάσει στο σπιτάκι της, αυτό μόνο σκεπτόταν, να χωθεί στην ασφάλεια της μοναξιάς της. Τα πνευμόνια της διαμαρτύρονταν, τα πόδια της πονούσαν, αλλά δεν έδινε σημασία. Ν' απομακρυνθεί ήθελε, όσο μπορούσε γρηγορότερα, απ' το σκοτεινό δωματιάκι με την μπόχα της τσιγαρίλας όπου είχε μόλις περάσει δυο από τις δυσκολότερες ώρες της ζωής της. Πώς έγινε και ταράχτηκε έτσι, κοτζάμ γιατρός; μουρμούριζε θυμωμένη στον εαυτό της. Τόσους μήνες ολομόναχη εδώ στην εξορία του Αδάμ, με τόσες ζωές στα χέρια της και ούτε στιγμή δεν έχασε την αυτοκυριαρχία της, πώς έγινε ξαφνικά και παραλίγο να πετάξει στα σκουπίδια το γνώριμό της προσωπείο γαλήνης (ψυχρότητας, κατά τον πρώην της) που τόσο καθησυχάζε τους ασθενείς της; Ακατανόητο. Άδικο. Ναι, αυτό πιο πολύ. Η Μαρία έχει μια ευαισθησία στο άδικο («κόλλημα», κατά τον πρώην της) και τούτη την ώρα το σύμπαν ολόκληρο μοιάζει να έχει βαλθεί να της ρίχνει απανωτά χαστούκια. Λες και δεν της έφταναν δηλαδή τα τραγικά γεγονότα που την κρατούσαν άπνη δυο μέρες τώρα. Δεν της έφτανε η

μαζική κατάθλιψη που είχε πέσει στο χωριό και ο κόσμος συνωστιζόταν στο ιατρείο, με ψυχοσωματικά, καρδιακά, ιλίγγους και κάθε είδους παθήσεις να έχουν χτυπήσει κόκκινο. Δεν της έφτανε το προσωπικό της πένθος και η αγωνία της που ώρες ώρες της έκοβε την ανάσα, είχε τώρα κι αυτό τον κάφρο αρχιμπάτσο απ' τα Γιάννενα που την ανέκρινε λες κι ήταν η χειρότερη εγκληματίας.

«Για μια φιλική κουβεντούλα» έτσι της είχε πει ο ανόητος. «Να σας προσφέρω ένα τσιγαράκι;»

«Δεν καπνίζω».

«Καταλαβαίνετε, δουλειά μου είναι να μιλάω με όλους. Το παραμικρό σχόλιο του καθένα μπορεί να προσθέσει ένα πετραδάκι».

Σιγά!

«Ένα νεράκι τότε;»

Τι κόπανος. Πιο πολύ κι απ' τους μπάτσους, που τους είχε χεσμένους για λόγους αρχής, η Μαρία αντιπαθούσε κι όλους εκείνους που πρόσβαλλαν την ελληνική γλώσσα και την αξιοπρέπεια του συνομιλητή τους με αυτά τα ηλίθια υποκοριστικά –τσιγαράκι, νεράκι, πετραδάκι–, έλεος!

«Να σημειώσω το ονοματάκι σας και ξεκινάμε».

Η αντιπάθεια ήταν αμοιβαία, αποφάσισε η Μαρία, δεν την ξεγελούσαν το γλυκερό του ύφος και η εμμονή του με τα υποκοριστικά.

Ασθμαίνοντας έφτασε επιτέλους στην πλατεία και όρμησε στην ταβέρνα του Μάκη, βγήκε απ' την πίσω μεριά και ανέβηκε την εξωτερική σκάλα που οδηγούσε στο δωμάτιό της. Δυο δυο τα σκαλιά. Η εξώπορτα ξεκλείδωτη όπως πάντα. Κανείς δεν κλείδωνε στον Παράδεισο, ποιος ο λόγος;

Όλοι ήταν γνωστοί, μια οικογένεια. Με τους μικροκαβγάδες τους βέβαια, τους ανταγωνισμούς και τα κουτσομπολιά τους – στο κάτω κάτω πώς θα περνούσε κι η ώρα; Αλλά μέχρι εκεί. Τούτο το κακό που τους βρήκε δεν το χωρούσε ο νους.

Σωριάστηκε στην ντιβανοκασέλα που χρησίμευε για κρεβάτι, ντουλάπα και καναπές. Βαθιές αναπνοές μέχρι να ξελαχανιάσει. Αργές. Ανάσκελα φυσικά, βλέμμα να ταξιδεύει στο παράθυρο που ήταν απέναντί της ακριβώς. Ευλογία. Τα βουνά στο βάθος κυματίζουν ως τον ορίζοντα σε διαδοχικές στρώσεις του γκρι. Όλο και πιο αχνές. Σαν να ξεπλένονται αργά τα χρώματα και μαζί τα εφήμερα βάσανα των ανθρώπων. Η θέα τη γαληνεύει. Πιο ήρεμη σιγά σιγά, ο νους της ξαναπαίξει την ίδια σκηνή που την κρατάει άυπνη δυο μέρες τώρα.

Δεκαπενταύγουστος ήταν... Πιάνει τον μίτο απ' την αρχή, με σύστημα και τάξη. Την έχει αυτή την εμμονή να μηρυκάξει όλα όσα την ταράζουν. Επειδή είναι γιατρός, δικαιολογείται στον εαυτό της. Η αναβίωση του τραυματικού γεγονότος φέρνει την αποδοχή, τη συμφιλίωση και τελικά τη θεραπεία, όπως έμαθε στην Ψυχιατρική, που είναι κι η ειδικότητα που θέλει ν' ακολουθήσει.

Ναι, Δεκαπενταύγουστος ήταν, ξημέρωνε μέρα μεγάλης γιορτής. Παναγιώτηδες και Μάριοι θα είχαν την τιμητική τους. Λιγότερο οι Μαρίες και οι Παναγιώτες – οι γυναίκες στο χωριό έχουν σοβαρότερες ασχολίες: Ποιος άλλος θα ετοιμάσει τα τραταρίσματα των αρσενικών, ποιος να τρέξει για να στολίσει τις εκκλησίες που γιορτάζουν; Η θέση της Μαρίας ξεχώριζε κάπως, καθότι γιατρός και πρωτεγουσιάνα. Θα την έπνιγαν στα πεσκέσια και στα «χρόνια πολλά»

χωρίς όμως να περιμένουν πως θα βοηθήσει στη Μονή της Μεγαλόχαρης που είχε πανηγύρι. Θα την άφηναν να ξεκουραστεί. Κανείς άλλωστε δεν είχε χρόνο να αρρωστήσει τέτοια μέρα. Κι εκείνη, για να τους ευχαριστήσει, θα ανέβαινε αργότερα στο μοναστήρι, ίσα να προλάβει το τέλος της λειτουργίας, κι ας ήταν μια ώρα ποδαρόδρομος ως την κορυφή, κι ας μισούσε όλα αυτά τα θρησκευτικά που της έδιναν στα νεύρα. Δεν της έκανε καρδιά να λείψει απ' τη χαρά των ανθρώπων που τους ένιωθε σαν οικογένεια.

Πρέπει να την είχε ξαναπάρει ο ύπνος εκείνο το πρωί του Δεκαπενταύγουστου, όταν ο ήχος του τηλεφώνου την ξεσήκωσε βάνουσα απ' το χουζούρεμά της. Έλεος, σκέφτηκε, αφήστε με να κοιμηθώ. Αλλά εκείνο επέμενε να κουδουνίζει. «Έγινε ένα φοβερό ατύχημα, τρέξε, Μαράκι!». Η αναστατωμένη φωνή της νοσηλεύτριας απ' το Κέντρο Υγείας δεν άφηνε περιθώρια για ερωτήσεις. Πού, ποιος, πώς; Δεν πρόλαβε καν να ρωτήσει. Σαν υπνοβάτης πετάχτηκε απ' το κρεβάτι και έτρεξε.

Κάρφωσε το βλέμμα της στα βουνά έξω απ' το παράθυρό της και πήρε βαθιές ανάσες. Ούτε ένα κλικ παραπέρα δεν άντεχε να προχωρήσει τη σκηνή. Ας πάει στον διάολο κι η Ψυχιατρική με την «αναβίωση του τραυματικού γεγονότος», στον διάολο κι η αστυνομία με τον αρχικάφρο Γαλάνη που δυο ώρες τη βασάνιζε με τα βρομερά τσιγάρα του και την πίεζε να θυμηθεί. Αυτός φταίει που δυο μέρες τώρα μετά το συμβάν και νιώθει ακόμη σαν υπνοβάτης. Σαν να μην ξύπνησε ποτέ απ' τον φρικτό εφιάλτη.

Διαπίστωσα αμέσως πως ήταν νεκρός. Σφυγμός δεν υπήρχε. Αίματα παντού, τα ρούχα κουρελιασμένα. Τα τραύματά του ήταν τόσο βαριά, που ήξερα πως δεν θα μπορούσε να είναι ζωντανός. Πολλαπλά κατάγματα. Ο αυχένας του είχε τσακιστεί. Τα κάτω άκρα επίσης. Το δεξί μηριαίο οστόν εξείχε από μια πληγή που έχασκε σαν... Ήταν τρομακτικό. Το πρόσωπό του μια αγνώριστη μάζα. Δεν είχα ξαναδεί κάτι παρόμοιο. Ήταν τέτοια η κατάσταση της σορού, που αρχικά μου διέφυγε το τραύμα από σφαίρα που έφερε στην κοιλιακή χώρα. Τυφλό τραύμα, δεν βρήκα σημείο εξόδου. Πιθανολογώ πως ο ιατροδικαστής θα βρει τη σφαίρα σφηνωμένη στα πλευρά ή στη λεκάνη. Αιτία θανάτου δεν μπόρεσα να καθορίσω με σιγουριά. Θα πρέπει πάντως να είχε επέλθει πριν από ελάχιστη ώρα. Ίσως και κατά τη διάρκεια της μεταφοράς του στο ιατρείο. Όχι, δεν μου φάνηκε περίεργη η συμπεριφορά του βοσκού. Σάστισε ο καημένος όταν βρήκε το αφεντικό του πεσμένο στη χαράδρα και θέλησε να τον σώσει. Τον φόρτωσε στο μουλάρι του και τον έφερε. Πολύ φυσικό. Είναι άτομο μειωμένης νοημοσύνης, ξέρετε. Ένας άκακος γίγαντας με μεγάλη καρδιά, εξού και το παρατσούκλι Τεράστιος. Κάνετε λάθος αν τον υποπτεύεστε, είχε άριστες σχέσεις με την οικογένεια του θύματος. Εγώ;... Βεβαίως κι εγώ. Όλοι τον αγαπούσαμε τον δήμαρχό μας. Έκανε σπουδαίο έργο στην περιοχή (παύση, η μάρτυς παίζει με τα δάχτυλά της). Μα ποιος να ήθελε να τον σκοτώσει; Είναι παράλογο!

Αρκετά για σήμερα. Ο Περικλής Γαλάνης μάζεψε τις σημειώσεις του και τις τακτοποίησε προσεκτικά στο ντοσιέ. Ώρα να φεύγουμε, αγόρι μου, είπε στον εαυτό του. Κλείδωσε το ντοσιέ στο συρτάρι και πήρε μαζί του το κλειδί. Καμιά όρεξη δεν είχε να φαχουλεύει στα χαρτιά του ο Κιτσούλης. Αρκετά ενοχλητικός ήταν ο τοπικός διοικητής χωρίς να του κλέβει και τις ιδέες του – που μετά θα φρόντιζε σίγουρα ή να του τις παρουσιάσει σαν δικές του ή να προετοιμάσει σχολαστικά τις αντιρρήσεις του για να επιμείνει στη δική του ατζέντα. Όλοι γνώριζαν τις απόψεις του ανθυπαστυνόμου Κιτσούλη. Δύο τινά, όπως αγόρευε ήδη στο καφενείο, με τον παπα-Αγάθωνα να σιγοντάρει και όλο το χωριό να συμφωνεί: Ή κάποιος λαθρομετανάστης έκανε τη ζημιά – τόσοι και τόσοι εγκληματίες περνάνε απ' τα βουνά μας καθ' οδόν για τα σύνορα – ή τότε ο σαλεμένος ο βοσκός που ζει σαν ημιάγριος με τα πρόβατα και δεν σκαμπάζει απ' τον λόγο του Θεού. Απλά τα πράγματα, κατέληγε ευχαριστημένος: Άνθρωπος θεοσεβούμενος δεν γίνεται φονιάς, αδύνατον δικό μας παιδί να είναι ο δράστης!

Αναστέναξε ο Περικλής. Δεν βαριέσαι, θα βρεθεί σιγά σιγά η άκρη, υποσχέθηκε ξανά στον εαυτό του και βγήκε αποφασιστικά απ' το τμήμα. Είχε μια σημαντική επίσκεψη να κάνει. Η χήρα του θύματος είχε συνέλθει κάπως απ' τα ηρεμιστικά που της χορήγησαν για το σοκ, όπως του διαμήνυσε προ ολίγου η γιατρός, και ήταν σε θέση επιτέλους να του μιλήσει. Με το μαλακό όμως, τον προειδοποίησε αυστηρά: Η κυρία δημάρχου υπέστη βαρύτατο κλονισμό και η ψυχική της ισορροπία ήταν εύθραυστη.

«Βεβαίως. Γνωρίζω» είχε απαντήσει ανέκφραστος εκεί-

νος. Δεν θα έδινε αναφορά στη Λάζου για το πώς θα κάνει τη δουλειά του. Η υπόθεση έκρυβε ακόμη πολλά ερωτηματικά που έπρεπε να ξεκαθαριστούν. Το κίνητρο κατ' αρχάς. Ποιος μπορεί να ήθελε να σκοτώσει τον σύζυγό της, θα ρώταγε την κυρία δημάρχου. Πώς ήταν οι σχέσεις στο ζευγάρι; Ποιος ήταν αλήθεια ο δήμαρχος Παραδείσου; Πώς ήρθε απ' το πουθενά και έγινε τοπικός ήρωας μέσα σε τόσο λίγο χρόνο; Σε τι σκοτεινές υποθέσεις μπορεί να ήταν μπλεγμένος; Ο αστυνόμος Γαλάνης δεν θα ησύχαζε μέχρι να διαλευκάνει το μυστήριο και να συλλάβει τον δολοφόνο. Σοκ ξεσόκ, θα έπαιρνε απ' τη χήρα όλες τις απαντήσεις που χρειαζόταν.

ΤΑΤΙΑΝΑ ΑΒΕΡΩΦ

ΕΓΚΛΗΜΑ ΣΤΟΝ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟ

Σε ένα ορεινό χωριό της Ηπείρου, η ζωή κυλάει ήσυχα, σχεδόν ιδυλλιακά. Όλα δείχνουν πως η Μαρία έχει διαλέξει το ιδανικό περιβάλλον για να υπηρετήσει τη θητεία της ως αγροτική γιατρός και να ξεφύγει απ' το τραυματικό παρελθόν της στην Αθήνα.

Όσπου γίνεται ένας φόνος...

Ο αστυνόμος Περικλής Γαλάνης έρχεται απ' τα Γιάννενα για να εξιχνιάσει τον μυστηριώδη θάνατο του δημάρχου Κωλέττη, ενός ξεχωριστού ανθρώπου που όλοι πίνουν νερό στο όνομά του. Το κίνητρο μοιάζει ακατανόητο, οι ύποπτοι πολλοί όσο και απρόβλεπτοι. Η υπόθεση περιπλέκεται καθώς ο Γαλάνης παλεύει να αντιμετωπίσει τα εμπόδια που του θέτει ο ντόπιος αστυνομικός και μια παράξενη κοινότητα με τα μυστικά της και τα ψέματά της.

Ένα συναρπαστικό μυθιστόρημα χαρακτήρων που συνδυάζει το σασπένς της αστυνομικής πλοκής με μια διεισδυτική ματιά στις ιδιαιτερότητες της ελληνικής επαρχίας. Ένα καυστικό σχόλιο για την «πραγματικότητα» της μικρής κλειστής κοινωνίας στη σύγχρονη Ελλάδα της κρίσης και μια ερωτική ιστορία που σιγοβράζει....

ISBN: 978-618-03-1206-5

9 786180 312065

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ.: 81206

